

Susan van Eyck

Een perfect moment

Dit is het eerste deel in de serie
De wereld van Zoë

De Fontein

Ken je dat gevoel dat je even niet hebt opgelet en dat iedereen om je heen opeens volwassen is geworden, terwijl je zelf ergens halverwege bent blijven steken? Mijn beste vriendin en ik zijn best lang gelijk opgegaan. Samen naar de brugklas, samen eindexamen, samen in Utrecht gaan studeren, tegelijkertijd op kamers, ongeveer tegelijk afgestudeerd. Dat alles lijkt ongeveer gisteren te zijn gebeurd. Inmiddels woon ik nog altijd op een zolderkamertje, single en met een baan die het net niet is, terwijl zij nu advocaat is, vijf jaar een relatie heeft en met haar vriend samen een bod heeft gedaan op een vrijstaand huis dat zo groot is dat je er met een gezin van minstens acht in kunt wonen. Het is een kwestie van tijd, denk ik, voor ze daadwerkelijk dat gezin van acht heeft. Misschien dat het tegen die tijd een beetje begint te wennen. Of misschien went het wel nooit. Dat kan ook.

Mijn god, die huiskamer lijkt wel een balzaal. En ik heb alleen een kamer. Een kámer.

‘Hé Zoë, luister eens.’

Ik kijk op van mijn website. Robin, mijn huisgenoot, of eigenlijk huisbaas, maar zo noem ik hem nooit omdat we dat allebei heel gek vinden klinken, hij is nota bene drie maanden jonger dan ik – weer zo’n teken dat iedereen het beter voor elkaar heeft dan ik – staat naast me met zijn mobiele telefoon in zijn handen.

‘Ja, wat is er?’

‘Jij hebt op zondagavond toch niks te doen?’

‘Even denken, hoor,’ zeg ik langzaam – alsof ik normaal gesproken een enorm volle agenda heb. ‘Komende zondag heb ik niks, nee, hoezo?’

‘Nou, ik ben ons aan het inschrijven voor dansles, dus ik bedoel ook niet alleen of je deze zondagavond vrij bent, maar de komende tien weken. Elke zondag van acht tot negen.’

‘Wacht even, hoor, wat zeg je nou?’ vraag ik perplex. ‘Dánsles? Wat voor dansles?’

‘Nou gewoon, dansles. Stijldansen.’

‘Stijldansen?’ echo ik. ‘En dat overleg je niet eerst even?’

‘Nou ja, ik dacht... jij had het er laatst nog over dat je de laatste tijd te vaak op de bank zit, dat je er weer eens op uit wilde in het weekend...’

‘Ja, naar de kroeg of zo.’

‘Je had het erover dat je weer eens de kroeg in wilde óf lekker ergens gaan dansen. Ik weet het heel zeker.’

‘Met ergens gaan dansen bedoel ik dan wel een leuke tent in de binnenstad, met zo’n bomvolle dansvloer waar je lekker een beetje mee kan hossen zonder dat het boeit of je het goed doet. Niet zo’n dansschool waar je elk pasje perfect moet kunnen.’

‘Nou, perfect hoeft natuurlijk al niet, het is niet voor niks een beginnerscursus. Niemand kan het daar nog. Ik ook niet. Dat is het hele idee, dat we het gaan leren.’

‘Geloof mij maar: ik kan het gewoon echt niet. Nooit. Het zit niet in me.’

‘Ja hallo, en met zo’n houding ga je het natuurlijk nooit leren.’

‘En als ik in mezelf geloof zeker wel? Hou maar op met die peptalk, ik spreek uit ervaring. Ik ben ooit op jazzballet gegaan alleen omdat Eveline erop ging en ik kon er werkelijk waar geen moer van. En toen zat ik er dus een jaar aan vast, want mijn

ouders hadden al betaald. Stond ik daar iedere week voor aap.’

‘Oe. Jeugdtraumaatje?’

‘En niet zo’n beetje ook. Er was ook nog een eindoptreden dat werd opgenomen, waar ik echt alles precies verkeerd deed, tot grote ergernis van de dansjuf. Mijn ouders hebben die videoband aan de hele familie laten zien. En elke keer lachten ze zelf het hardst. Dus ja, dat was wel een jeugdtraumaatje.’

‘Zie het als een gelegenheid om je grenzen te verleggen en je trauma te overwinnen.’

‘Tuurlijk. Nog even en ik moet je bedanken voor deze geweldige upgrade van mijn persoonlijke ontwikkeling.’ Met een frons kijk ik hem aan. ‘Waar komt dit hele idee eigenlijk vandaan? Ik heb je echt nog nooit gehoord over stijldansen.’

‘Nee, klopt, maar ik had een kortingsbon van het cursuscentrum, die moest ik voor het eind van de maand verzilveren en ik vond het bij nader inzien toch zonde om er helemaal niks mee te doen, dus ja...’

‘Oké, en was er dan niet iets anders wat je kon doen, zoals, weet ik het, petitfours maken, thee branden, melk fermenteren, zoiets?’

‘Ik heb zo’n beetje alle cursussen die ze aanbieden op het gebied van eten en drinken al gedaan. Vandaar dat ik nu ook die bon heb. En ik wilde nu wel eens iets anders, snap je, niet weer iets voor mijn werk, maar gewoon... een keer iets buiten de box.’

‘En er was helemaal niets anders buiten de box?’

‘Heel veel dingen waren al vol en het leek me ook gewoon leuk om dit met jou te doen.’ Robin kijkt me met puppyogen aan. ‘Wil je het proberen? Alsjeblieft? Voor de allerliefste huisgenoot *ever*?’

‘En wie zegt dat jij dat bent?’ vraag ik plagend.

‘Jij, laatst, toen ik je met de auto naar je werk bracht toen het zo hard regende.’

‘Nu zit je me gewoon emotioneel te chanteren.’

‘Tuurlijk doe ik dat. Schaamteloos als het moet. Wat zit je eigenlijk op Funda te doen?’ Robin tuurt naar mijn computerscherm. ‘Je gaat toch niet verhuizen, hè?’

‘Nou, nu er opeens dansles bij de deal inbegrepen zit...’ Ik schiet in de lach. ‘Alsof ik momenteel überhaupt iets anders kan betalen dan mijn kamer hier. Laat staan dit huis.’

Robin buigt zich voorover. ‘Jezus, ja zeg, wat een kast. Hóéveel vierkante meter is dat?’

‘Tweehonderd,’ zeg ik. ‘Twee badkamers, zeven slaapkamers. Een tuin van dertig meter diep. En een woonkeuken met kookeiland.’

‘Wow. Waar is dat? En waarom zit jij ernaar te kijken?’

‘Lage Vuursche. Eveline en David hebben er net een bod op gedaan, dus als het allemaal doorgaat woont zij daar binnenkort.’

‘Lage Vuursche, nou, dat is ook niet echt in de buurt. Even op de fiets langs zit er dan niet meer in.’

‘Wrijf het nog even in. Het is hartstikke ver weg.’

‘Ze blijft toch gewoon in Utrecht werken?’

‘Dat hoop ik.’

‘Tuurlijk wel. Ze werkt toch bij dat hele chique advocatenbureau, die villa in Wilhelminapark? Het lijkt me echt niet dat ze daar zomaar weggaat. Je vertelde laatst nog dat ze daar waarschijnlijk voor haar dertigste partner wordt.’

‘Ja, maar weet ik hoe het loopt. Misschien gaat ze daar wel een vestiging opzetten.’

‘Natuurlijk, een pionier in het onontgonnen Lage Vuursche.’ Robin grinnikt. ‘En trouwens, al gaat ze dat doen. Maak je toch niet zo druk. Ze gaat niet emigreren.’

‘Weet ik,’ zeg ik zwakjes. Ik weet heus wel dat ik me een beetje aanstel. Lage Vuursche is hier hemelsbreed nog geen twintig

kilometer vandaan. En Eveline en ik zien elkaar allang niet meer elke dag, zoals vroeger, maar het idee dat je iemand altijd in de buurt hebt, dat je elk moment langs kunt komen als je zou willen, voelt veilig en vertrouwd. Ik ben het niet anders gewend. En ik heb geen rijbewijs. Dat is ook een dingetje waarvan ik me al jaren voorneem daar eens verandering in te brengen, maar door gebrek aan geld en motivatie ben ik nog steeds aangewezen op de fiets en het openbaar vervoer.

‘Joh, de huizenmarkt is enorm oververhit, grote kans dat ze dik overboden worden,’ zegt Robin nuchter. ‘Jullie hebben morgen toch je wekelijkse terrasavond? Dan zul je het vast wel horen.’

‘Misschien worden ze inderdaad overboden, maar is het volgende huis dat ze gaan bekijken nóg veel verder weg. Worden ze verliefd op een of andere oude stolpboerderij ergens in het noorden. Dan kunnen we niet eens meer borrelen op donderdagavond.’

‘Wat ben je toch ook een optimistisch type.’

‘Ach, ik heb gewoon een baalbui. En heel veel behoefte aan chocola, maar te lui om naar de supermarkt te lopen, dus toen ik je naar boven hoorde komen, hoopte ik eigenlijk dat je kwam zeggen dat je nog een brownie voor me had overgehouden. Maar helaas. Het ging om dansles.’

Robin grijnst en stoot me aan. ‘Hé, kom op, dansles met huisgenoot is toch tien keer beter dan een brownie, dat is de perfecte remedie voor een baalbui. Zie je ons al op de dansvloer?’ Hij maakt een paar gekke danspassen.

‘O man,’ zucht ik. ‘Het vooruitzicht alleen al maakt dat mijn dip spontaan verleden tijd is.’

‘Dus je gaat mee zondag? Als je ja zegt, beloof ik dat ik op zaterdagavond zelf lasagne maak.’

‘Alle zaterdagavonden,’ zeg ik.

‘Ah. Je verhoogt de inzet.’

‘Alle zaterdagavonden, zolang die cursus duurt.’

Robin denkt even na. ‘Afgesproken.’

‘Dan hebben we een deal.’

‘Dánsles?’ Eveline kijkt me met grote ogen aan. ‘Jij en Robin?’

‘Ja hallo, het was zijn idee, niet het mijne.’

‘Nee, maar ik vind het ook niet raar of zo, hoor. Ik ben juist een beetje jaloers. Ik wil al jaren samen met David op dansles, maar hij wil niet. Dan voelt hij zich voor gek staan, zegt hij.’

‘O, ik begrijp zo goed wat hij bedoelt. Ik voel me nú al voor gek staan en de eerste les is nog niet eens begonnen.’

‘Nou, ik zou het wel leuk vinden. Eindelijk een keer iets dóén in het weekend.’

Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Jullie gaan toch elk weekend iets leuks doen? Jullie zijn altijd de hort op.’

‘Ja, maar dat zijn dus wel elk weekend precies dezelfde dingen.’ Eveline zet haar glas wijn neer en telt op haar vingers: ‘Op zaterdag naar de markt om boodschappen te doen, koffiedrinken bij de Bijenkorf, koken en ’s avonds borrelen bij Orloff, zondag op de fiets eerst naar zijn ouders, dan naar de mijne en dan als afsluiting naar de vroege voorstelling in de bioscoop. Leuk allemaal hoor, maar ik zou graag een keer iets anders doen.’

‘Ruilen?’ vraag ik. ‘Ik met David naar de film op zondagavond en jij naar stijldansles?’

Eveline lacht. ‘Nou, ik denk niet dat het Robins bedoeling is dat ik meega.’

‘Nou, het verbaast me al zeer dat jij er best zin in zou hebben. Wij hadden daar toch juist nooit iets mee op school, dat stijldansen?’

‘O, wel hoor, ik had het best leuk gevonden. Ik mocht er gewoon niet op van mijn ouders. Die vonden dat allemaal maar

elitair: brugklassers die nog maar net Kinderen voor Kinderen zijn ontgroeid en die dan de Weense wals en de tango staan te leren omdat het volgens hun ouders zogenaamd bij de opvoeding hoort. Nou ja, je weet wel zo'n beetje hoe zij daarover denken, dat vonden zij absoluut fout.'

'Ik hoor het ze inderdaad al helemaal zeggen,' zeg ik grinnikend. 'Mijn ouders hadden het best gewild, die zijn volgens mij wel van mening dat het inderdaad bij je algemene ontwikkeling hoort, al hebben ze het zelf nooit gedaan als kind.'

'Ik wist helemaal niet dat jouw ouders je op dansles wilden hebben.'

'Nou, ze hebben bij mij nooit heel erg aangedrongen, waarschijnlijk stond het hele jazzballet-debacle ze nog helder voor de geest.'

'O ja, jazzballet.' Eveline grinnikt. 'Nou ja, je zusje heeft het dubbel en dwars goedge maakt, toch? Zij heeft zelfs nog wedstrijden gedanst, als ik het me goed herinner.'

'Klopt. En heel lang een relatie gehad met haar danspartner. Volgens mij heeft dat wel vijf jaar geduurd. Ik dacht echt dat ze met die jongen zou trouwen, maar na het examen was het opeens voorbij. Nooit meer iets van gehoord.'

'Er waren er wel meer in de klas die een vriend hadden die ze op dansles hadden leren kennen,' zegt Eveline.

'Klopt. Of dat ze al jaren bij elkaar in de klas zaten en dat de vonk opeens oversprong omdat ze samen dansten. Kennelijk geeft zoiets toch een bepaalde chemie.'

'Nou, exact,' zegt Eveline met een vreemd lachje. 'En dat is nou precies de reden dat Robin met jou wil gaan stijdansen.'

'Wat? Bedoel je nou dat hij... néé!'

'Zoë! Je hebt toch wel in de gaten dat hij je leuk vindt?'

'Eh... nee!'

Eveline rolt met haar ogen. 'Je bent soms zo naïef!'

‘Helemaal niet. Jij zoekt overal iets achter. We zijn vrienden. Al jaren.’

‘Ja, en hij vindt je al jaren leuk.’

‘Hoe kom je erbij?’ Ik frons en schud mijn hoofd. ‘Volgens mij wil je gewoon dat het waar is, omdat jij hem zo aardig vindt.’

‘Zoë, jullie brengen zo’n beetje al je tijd met elkaar door.’

‘Natuurlijk. Hij is mijn huisgenoot.’

‘Dat je huisgenoten bent wil niet zeggen dat je altijd samen moet zijn.’

‘O nee? Weet je nog, dat ene studentenhuis waar jij een tijdje hebt gewoond, waar je elke avond samen moest eten, en als je te vaak niet kon dan kreeg je gedoe en gezeik?’

‘Nou en of ik dat nog weet. Die hadden tig van dat soort regels. Er mocht niemand bij je logeren, je moest op een bepaalde tijd thuis zijn, je mocht niet op je kamer naar een televisieprogramma kijken waar in de gemeenschappelijke huiskamer naar werd gekeken, want dat was niet goed voor de “binding”. Idioot gedoe. Ik wist niet hoe snel ik daar weg moest komen, ik heb zelfs overwogen om weer thuis te gaan wonen. De kamer in het huis waar ik daarna woonde, was ongeveer zo groot als een gangkast en keek uit op een blinde muur, maar ik was er zo blij mee, zo opgelucht dat ik was verhuisd!’

‘O ja, die kamer was inderdaad klein.’

‘Maar je kunt jouw situatie niet vergelijken met dat huis, toch? Ik bedoel, jij zit elke avond bij Robin op de bank omdat je dat zelf gezellig vindt, niet omdat het van hem moet.’ Eveline kijkt me veelbetekenend aan. ‘Dat zegt toch iets?’

‘Ik weet niet, hoor,’ zeg ik vaag en even ben ik stil. ‘Die kamer die je in dat andere huis had was wel echt mooi. Dat plafond, en die schouw? En groot!’

‘Het was een gouden kooi,’ zegt Eveline. ‘O, over huizen gesproken, we zijn uiteindelijk overboden met ruim een halve ton.’

David heeft nog geprobeerd of we meer kunnen lenen om toch nog een bod te kunnen uitbrengen, want hij was heel enthousiast, maar ons eerdere bod zat eigenlijk al aan de bovengrens van ons budget, dus dat gaat hem echt niet worden.'

'Gelukkig,' flap ik eruit, en ik sla mijn hand voor mijn mond. 'Sorry, voor jullie is het natuurlijk niet leuk, maar ik vond het zo'n rotidee dat je ging verhuizen.'

'Ik snap je, hoor, ik voelde zelf stiekem ook wel opluchting. Hoe mooi dat huis ook was, ik geloof dat ik toch echt wel aardig gehecht ben geraakt aan de stad.'

'Misschien moet je dat dan toch eerlijk tegen David zeggen.'

'We hebben het er al over gehad en hij snapt het wel, al wordt het natuurlijk wel lastig om iets in de stad te vinden wat aan onze eisen voldoet. We hebben nu misschien iets op het oog. In een buitenwijk, niet zo groot als dat andere huis en ook niet zo'n grote tuin, maar nog steeds ruim. En rustig gelegen. Eigenlijk ideaal.'

'Laat zien,' zeg ik.

'Het is een nieuwbouwproject in Leidsche Rijn, officieel nog niet op de markt. Heel groot en licht en met een eigen...' Haar stem sterft weg en ze kijkt dromerig voor zich uit.

'Met een eigen wát?' dring ik aan.

Eveline aarzelt even. 'Nee, ik ga er verder nog niks over zeggen, dan jinx ik het alleen maar. Zodra het rond is mag jij het als eerste zien, deal?'

'Deal.' Ik drink het laatste restje wijn uit mijn glas. 'Wat doen we, nemen we er nog eentje?'

'Tuurlijk, wat dacht jij?'

Zoals ik dus al vreesde ben ik niet zomaar, door het verstrijken van de jaren, opeens veranderd in iemand met een geweldig gevoel voor timing en ritme. Ik kan er dus nog steeds niks van.

Als iedereen naar links gaat, ga ik naar rechts, als ik naar achteren moet, ga ik naar voren. Ik kan er niks aan doen. Het lijkt wel een soort dansdyslexie. Tijdens het oefenen van de pasjes probeer ik me nog te verbergen achter iemand anders zodat het niet zo opvalt dat ik elke keer de tel kwijt ben, want al is er deze keer geen camera bij, ik voel alle blikken heus wel. Maar helaas, de dansinstructeur, Bert genaamd, heeft röntgenogen over zijn hele lijf: hij ziet alles, merkt alles en steekt wat hij daarvan vindt niet onder stoelen of banken.

‘We gaan het nog één keer overdoen, speciaal voor de dame in de rode trui,’ schalt hij door de zaal, en ik kan het gezucht om me heen gewoon vóélen. ‘Opletten. Daar gaan we weer.’

Ik doe extra goed mijn best, probeer me te concentreren, maar na twee stappen merk ik alweer dat ik de tel kwijt ben. Ik probeer snel af te kijken wat ik moet doen om er weer in te komen, maar daardoor raak ik de draad alleen maar meer kwijt.

‘Stop maar weer,’ buldert Bert. ‘Let nou eens op wat je doet. Achter, zij, sluit. Zij, achter, zij, sluit. Zo moeilijk is het echt niet. Zelfs kleuters kunnen dat onthouden.’

‘Kunt u niet gewoon heel even níet op mij letten?’ vraag ik. ‘Dan ga ik wel een beetje achteraan staan of zo.’

‘Niet op jou letten?’ Bert zet zijn handen in zijn zij. ‘Ten eerste vraag ik me af wat je hier komt doen als je niet bereid bent om feedback te ontvangen en ten tweede is het onmogelijk om niet op jou te letten, want je valt zo compleet uit de toon dat het echt niet om aan te zien is. Bovendien is wat jij doet storend voor de andere cursisten, want zij raken ook het ritme kwijt. En dat jij hier nu voor spek en bonen mee staat te huppelen is tot daaraan toe, maar volgende week moet je dit samen met je danspartner doen. Ik weet niet of je íéts weet van de regels van het stijldansen, maar je stinkende best doen om te zorgen dat je de passen beheerst en dus niet continu op de tenen van je danspartner

trapt, is toch wel basissetiquette. Dus wat denk je zelf? Ga ik op jou letten of niet?’

‘Eh...’ stamel ik, totaal uit het lood geslagen.

‘Want als je daar geen zin in hebt, is het misschien beter als je even in een hoekje gaat zitten nadenken waarom je je in godsnaam hebt aangemeld voor een danscursus.’

‘Misschien dat jij dan even in een hoekje kunt nadenken waarom je in godsnaam dansleraar bent geworden,’ zegt Robin hard.

Bert zucht en houdt zijn hand bij zijn oor. ‘Zei daar iemand iets?’

‘Ja, ik zei zeker iets.’ Robin zet een stap naar voren. ‘Je bent dansleraar, bij een cursus voor beginners, ik herhaal: voor beginners, en het enige wat je doet is afgeven op cursisten die daadwerkelijk aan die beschrijving voldoen, dus eerlijk gezegd snap ik niet helemaal wat jij hier doet. En op de vraag waarom Zoë zich heeft aangemeld: ik heb haar meegesleept, omdat ik graag iets leuks met haar wilde gaan doen op de zondagavond, maar nu ik dit zo zie heb ik daar mooi spijt van, want er is tot nu toe bar weinig leuks aan en als ik jou zo inschat, geloof ik ook niet dat het nog leuk gaat worden de komende weken.’

Bert is inmiddels helemaal rood aangelopen van boosheid. Ik verwacht dat hij ons eruit gaat zetten, maar in plaats daarvan vraagt hij alleen: ‘Had meneer verder nog iets?’

‘Ja. Dat ik benieuwd ben of je een certificaat nodig hebt om dansleraar te mogen zijn en zo ja, waar en hoe jij dat dan in godsnaam hebt gehaald, of kun je dat misschien bij elkaar sparen met je airmiles? O, en voor de goede orde: ik word liever duizend keer door Zoë op mijn tenen getrapt dan dat ik nog een minuut langer naar jouw gesneer moet luisteren. Het is namelijk behoorlijk onaangenaam.’

‘Eruit.’ Bert wijst naar de deur. Ik schrik er niet eens van. Het

enige wat ik denk is: dat duurde nog lang.

‘O, ik was ook heus niets anders van plan.’ Robin loopt naar me toe en trekt me mee. Ik heb nog net tijd om mijn jas en mijn tas te pakken. Bij de deur draait hij zich nog een keer om. ‘Sterkte verder, iedereen.’

Eenmaal buiten ben ik nog in shock van wat er net is gebeurd. ‘Zijn we nou echt gewoon de les uit gezet?’

‘O, *you bet*. En anders was ik zelf wel de deur uit gelopen. Ik kon dit echt niet langer aanzien.’

‘Sorry. Ik zei al dat ik het echt niet kan.’

Robin staat zo abrupt stil dat ik haast struikel. ‘Zeg jij nou sorry? Hij moet sorry zeggen. Niet dat hij dat ooit gaat doen, maar als hij een beetje fatsoen had...’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Echt wel dat ik mijn geld ga terugvragen.’

‘Wat als ze moeilijk gaan doen?’ vraag ik.

‘Dan heb ik vijfenzeventig euro betaald om die hufter eens flink de waarheid te zeggen, dat was op zich ook wel de moeite waard. Jammer dat zijn salaris er waarschijnlijk van wordt betaald, maar dat is dan maar even niet anders.’

Even zijn we stil.

‘Als ze ooit een remake van *Dirty Dancing* gaan maken kun jij wel auditie doen voor de rol van Johnny,’ zeg ik dan. ‘Je deed me net echt aan Patrick Swayze denken.’

‘Omdat ik wel een enorm danstalent heb zeker?’

‘Misschien, daar kan ik niet echt over oordelen, maar meer...’ Ik giechel en zet een lage stem op. ‘*Nobody puts Baby in a corner.*’

Robin grijnst en steekt zijn arm door de mijne. ‘Kom op, Baby. We gaan een leuke kroeg opzoeken.’

Lees verder in *Een perfect moment*

Verschenen van Susan van Eyck:

De wereld van Zoë
Een perfect moment
Een perfecte bestemming
Een perfect plan

De wereld van Emma
Weg van jou (novelle)
Mijn beeld van jou
Stuk van jou